

Ε. Η. Μ.
Παρασκευαστής 4
45444 Γ. ΑΡΡΩΝ

ΔΙΚΟΡΦΙΩΤΙΚΑ Νέα

Δίμηνη εφημερίδα του Συλλόγου Δικορφιωτών Ζαγορίου

Τεύχος 73, Οκτώβριος-Νοέμβριος 1996. Υπεύθυνος έκδοσης: Δημ. Παπαγιαννόπουλος - Τ.Θ. 26, 45002 ΙΩΑΝΝΙΝΑ - Τηλ. 0651/39176

Μνήμες 28ης Οκτωβρίου 1940 απ' το Δίκورφο

Δευτέρα, 28η Οκτωβρίου 1940 κι απ' τις πεντέμισι το πρωί έφταναν στο Δίκορφο οι ήχοι των κανονιών απ' το Καλπάκι. Ήχουν ακόμα στη μνήμη μου και βλέπω καταταγμένους και ανήσυχους όλους τους Δικορφιώτες και κυρίως τη θεία Κού-κα, τη μάνα μου, τη θεία Αμαλία και τη θεία Νίτσα, καθώς και το Μπαρμπά-Τάκη και Νέο Νώντα της γειτονιάς μου.

Και κατά τις δώδεκα το μεσημέρι ο τότε πρόεδρος, μας ανακοινώνει επίση-μα αυτό, που απ' το πρωί έλεγε το κρα-τικό ραδιόφωνο κι όλοι οι χωριανοί έτρεχαν στο Παρθεναγωγείο, που στε-νόζονταν, για να ακούσουν και να ενημε-ρωθούν: «Αι ημέτεροι δυνάμεις αμύνο-νται του πατρίου εδάφους» κι ότι «οι Ιταλοί, μέσω της Αλβανίας, μπήκαν στο νομό Ιωαννίνων και προχωρούν προς τα Δολιανά και το Καλπάκι».

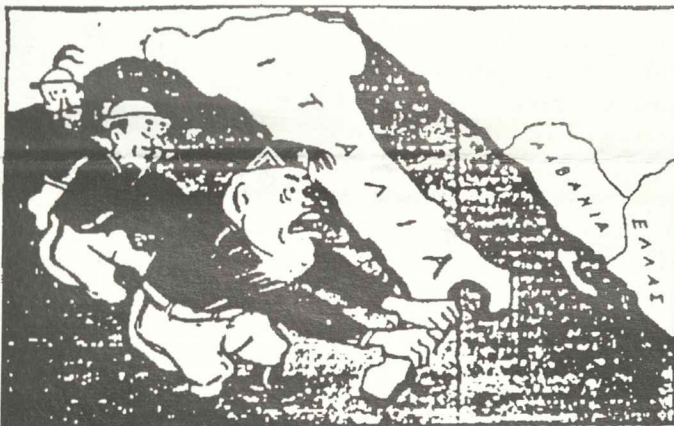
Πενήντα έξι χρόνια από τότε κι όλα αυτά μένουν στη μνήμη μου ζωντανά κι ζεστά, συγκινητικά και συγκλονι-τικά.

Και την μεθεπόμενη μέρα, την Τε-τάρτη, 30 Οκτωβρίου 1940 ήρθε η θλιβερό-τη είδηση στο χωριό μας: «Ο γαμπρός τ' Αίας τ' Πούρλ' και τ' Κώτσο τ' Μπόλα, ο οποίος απ' το Δόλοφο, σκοτώθηκε στο Καλπάκι κι είναι απ' τους πρώτους ήρωες». Κι η γυναίκα του, η Αθανασία, με την αδελφή της, την Πόπη έκλαιγαν και μοιρο-λόγιασαν κ' ακούγονταν σ' όλο τον Πέρα-μαχαλά. Κι η θεία η Ρίνα, με την Αγγαίτσα τ' Πούρλ' τους έλεγαν μ' αγάπη και συμπά-θεια: «Υπομονή, παιδί μου, και κουράγιο. Ο γαμπρός σου έγινε ήρωας κι όλοι θα τον τι-μωρούμε και θα τον εκτιμούμε πολύ από δω κι πέρα. Το Δίκορφο και το Ζαγόρι έκαμαν χρέος τους για άλλη μια φορά».

Και να ο Αλέκος ο Πούρλης με τον Τάσο Ζαγούρη (δεκαεφτάρηδες της εποχής...) που γύριζαν εκείνη την ώρα απ' τη Ράχη, να φέρουν, στο Λυκόστομο, βλέποντας απ' το στενάζον όλο τον κάμπο. Κι αυτό το ανεβο-κατέβασμα τόκαναν τότε δέκα περίπου μέ-ρες, γιατί η επικοινωνία και η πληροφόρηση

εκείνο τον καιρό ήταν δύσκολη και ανέφικτη πολλές φορές, γιατί ούτε δρόμοι υπήρχαν, ούτε τηλεφώνια οικιακά, ούτε ατομικά ρα-διόφωνα και τηλεοράσεις...

Την ίδια μέρα ήρθε κι η Διαταγή: «Όλοι οι εικοσιπεντάρηδες και τριαντάρηδες επι-στρατεύονται». Κι άνω των είκοσι Δικορ-φιωτών έφυγαν με τα πόδια, μέσω της Ρά-χης και Περίβλεπτης, του Λυκοστόμου και

ΜΟΥΣΟΛΙΝΙ: Βοηθάτε παιδιά να την τραθήξουμε πάρα πέρα, γιατί οι Έλληνες μας πλησιάζουνε.

του Κάμπου, για να παρουσιαστούν στις Μονάδες, που τους κάλεσαν, της 8ης Με-ραρχίας των Ιωαννίνων.

Κι ακόμη κάτι αξέχαστο: Στις δύο και τρεις Νοεμβρίου 1940, το μεσημέρι, βλέ-πουμε μια εικόνα, αναπάντεχη. Άνω των εί-κοσι Δολιανίτες, άντρες, γυναίκες και παι-διά, κυνηγημένοι απ' τους Ιταλούς και για να σωθούν απ' τα πυρά των φασιστών του Μουσολίνι, είχαν φύγει απ' τα σπίτια τους κι απ' το χωριό τους (επειδή ήταν δίπλα στο Καλπάκι) κι είχαν έρθει στο Ζαγόρι και στο Δίκορφο, για να σωθούν. Κι όλοι οι χω-ριανοί τους δέχτηκαν μ' αγάπη περισσή και καλωσύνη. Κι ο Παπα-Σταύρος κι άλλοι χω-ρινοί φρόντισαν για λίγο ψωμί και λίγο φαί. Την πρώτη και δεύτερη μέρα του ερχομού τους, συμμετέχοντας στην αγωνία τους και στην απερίγραπτη αναστάτωσή τους.

Κι από κείνο το βράδυ (3-11-1940) όλοι σχεδόν οι χωριανοί μαζεύοντα κατά τις έξι το απόγευμα στο Παρθεναγωγείο του

Άνω-Μαχαλά, δίπλα στο σπίτι του Παπα-Σταύρου και του Συγκέρη, για να ακού-σουν τα νέα της ημέρας απ' το Ραδιόφωνο της Κοινότητάς μας, που το είχε αγοράσει απ' το 1939 κι ήταν κάτι σπαρδαίο και ση-μαντικό για κείνες τις μέρες και τις ώρες.

Έτσι, μπορούσαν, έστω για λίγο, όλοι οι χωριανοί μας να πληροφορούνται τις επι-θέσεις των Ιταλών και των Γερμανών, αλλά και τους ηρωισμούς και τις αντιστάσεις ημών των μικρών και αφανών Ελλήνων.

Πόση χαρά δε και ικανοποίηση νιώ-σαμε όλοι οι Δικορφιώτες, όταν ακούσα-με απ' αυτό το ραδιόφωνο, ότι οι Έλλη-νες νικούν κι οι Ιταλοί υποχωρούν προς Βόρεια Ήπειρο και Αλβανία. Ο Μπουργαζάς (κοινοτικός Γραμματέας τότε) σηκώθηκε και χόρευε κι ο Μπουλ-τζάτης έψαλλε κι ευχαριστούσε, κάνο-ντας το σταυρό του.

Όμως οι νίκες, που μαθαίναμε απ' το κοινοτικό (και μοναδικό...) ραδιόφωνό μας σταμάτησαν την πρώτη Απριλίου 1941, γιατί απ' την ημέρα εκείνη οι φα-σίστες του Χίτλερ, βλέποντας, ότι οι Ιταλοί ψυχорραγούν κι υποχωρούν, επιτίθενται κι αυτοί εναντίον της Ελλάδας, μέσω Γιουγκο-σλαβίας και Βουλγαρίας.

Και να, μια μέρα του Απριλίου του 1941, βλέπουμε στα Πέρα-Αλώνια, κοντά στο σπίτι της Γαλάνως και της Θεμιλίας, τρεις λόχους να 'ρχονται προς το Δίκορφο, συ-ντεταγμένους και οργανωμένους, με στολές και πολεμοφόδια. Ήταν η πρώτη οργανω-μένη υποχώρηση του στρατού μας. Κι ήταν στρατιώτες Μακεδόνες, που πήγαιναν προς την ιδιαίτερη πατρίδα τους, τα Γρεβε-νά και την Κοζάνη, μια κι αυτός ήταν ο πιο σίγουρος δρόμος της επιστροφής τους (χω-ρίς Γερμανούς και Ιταλούς ακόμη).

Τρέξαμε, θυμούμαι, όλα τα παιδιά προς τα Πέρα Αλώνια, για να δούμε, με χαρά, τους φαντάρους μας. Ο Σταύρος κι ο Αχιλ-λέας, ο Σπύρος κι ο Λευτέρης, ο Γιάννης και ο Σίκας. Ακόμη κι εγώ, που 'μουν εξάχρο-

Συνέχεια στην 2η σελ.

Η ζωή και το έργο του Αγίου Μηνά

Ο άγιος Μηνάς (προστάτης άγιος του κεντρικού ναού του Δικόρφου απ' το 1778) είναι Αιγύπτιος την καταγωγή. Γεννήθηκε στο Κάιρο, γύρω στο 250 μ.Χ. κι οι γονείς του ήταν φανατικοί ειδωλολάτρες. Κι όμως, από τέτοιους φανατισμένους κι αμαρτωλούς γονείς βγήκε ο ένδοξος και σπουδαίος αυτός παγκοσμίως άγιος.

Όταν έφτασε στην ανδρική ηλικία κατατάχθηκε εθελοντής στο Ρωμαϊκό στρατό (που την εποχή εκείνη άρχιζε απ' τη Δυτική Ευρώπη κι έφθανε ως τη Δυτική Ασία και Βόρεια Αφρική στα χρόνια εκείνα, με αυτοκράτορα τότε τον Μαξιμιανό). Είναι δε η εποχή των σκληρών διωγμών σ' Ανατολή και Δύση.

Ο άγιος Μηνάς όμως, ενώ υπηρετούσε στο στρατό, εγνώριζε παράλληλα και το χριστιανισμό σε βάθος. Κάποια μέρα ο Ταξίαρχος Φιρμιλιανός πήρε το τάγμα του και πήγε σ' ένα Κάστρο της Μικράς Ασίας, για να το φυλάει. Ήταν κοντά στη σημερινή Κιουτάχεια. Μαζί του ήταν κι ο στρατιωτικός Μηνάς.

Μια μέρα ο Ταξίαρχος ανακοινώνει την Απόφασή και Διαταγή του Αυτοκράτορα, που έλεγε: «Οι στρατιώτες είναι

υποχρεωμένοι να συλλαμβάνουν τους χριστιανούς, να τους βασανίζουν και να τους τιμωρούν γενικά, αν παραμένουν πιστοί».

Ο Μηνάς δεν το ανέχεται αυτό και δεν είναι διατεθειμένος να εφαρμόσει και υλοποιήσει αυτή τη Διαταγή. Γι' αυτό λιποτακτεί και πετάει τη στρατιωτική του ζώνη. Κι αυτό και μόνο έλεγε, ότι φεύγει κι αποχωρεί απ' το στρατό, ανεπιστρεπτή.

Πηγαίνει λοιπόν σ' ένα βουνό, που 'ταν δίπλα στην Κιουτάχεια. Εκεί ασκήτευσε κι έζησε μια ζωή, αφιερωμένη εξολοκλήρου στο Θεό. Έμεινε δε πολλά χρόνια με προσευχές, νηστείες, αγρυπνίες και ασκητική ζωή, που δυνάμωνε πολύ την πίστη του και τον προετοίμασε για τους μετέπειτα αγώνες και τις προσφορές του.

Μια μέρα λοιπόν, που γινόταν ειδωλολατρικές γιορτές και αγώνες, με ιπποδρομίες, χορούς και ξεφαντώματα στο Κοτεϊάειο της Μικράς Ασίας, κατεβαίνει στο μέσον της γιορτής ο Μηνάς (τότε που 'ταν το αποκορύφωμα), ανεβαίνει σ' ένα ψηλό μέρος κι αρχίζει να μιλάει προς όλους, με θαρρετή και δυνατή φωνή:

«Αγαπητοί μου, χωρίς να με ζητήσετε ήλθα και δίχως να ψά-

Ο Μεγαλομάρτυς Αγ. Μηνάς.

Ξεπε το καλά, ότι ένας είναι ο αληθινός Θεός! Αυτά δε τα είδωλα, που προσκυνάτε και λατρεύετε... είναι εύλα κωφά και τυφλά, αναίσθητα και μηδμηνά».

Πολλοί, που τον άκουσαν, παράτησαν τους χορούς και τους αθλητικούς αγώνες και θαύμασαν τον ομιλητή για την τόλμη του, να παρουσιαστεί σε τόσο μέγα πλήθος ειδωλολατρών και να πει τέτοια και τόσα λόγια, με τόσο θάρρος και τόση τόλμη. Οι κρυφοί και φοβισμένοι χριστιανοί χάρηκαν, που τον άκουσαν την ώρα εκείνη, ενώ οι ασεβείς και ειδωλολάτρες έτριζαν τα δόντια τους κι όρμησαν κατεπάνω του, ποιος να τον πρωτοχτυπήσει και ποιος να τον πρωτοσυλλάβει, γιατί νόμιζαν, ότι θα φύγει. Δεν ήξεραν, ότι μόνος του ήρθε στο μαρτύριο, όπως ο Χριστός, μόνος του ανέβηκε και οικειοθελώς, πάνω στο σταυρό. Κι ήταν τότε ο άγιος Μηνάς περίπου στην ηλικία των πενήντα ετών.

Μόλις λοιπόν τον συνέλαβαν, τον πήγαν μπροστά στον τοπικό άρχοντα της περιοχής, που

λεγόταν Πύρρος. Αυτός διέταξε να τον βάλουν αμέσως φυλακή. Πρώτη κατηγορία ήταν, ότι ετόλμησε μπροστά σε τόσο πλήθος να πει τόσα και τέτοια λόγια και δεύτερον, ότι λιποτάκτησε από την υπηρεσία του βασιλιά και της Ρώμης.

«Έτσι πρέπει να ομολογούμε τον Χριστό μας, φανερά και θαρρετά» απάντησε ο άγιος Μηνάς στον Πύρρο. Κι ο Πύρρος, όταν άκουσε αυτά τα λόγια, είπε στους στρατιώτες του:

«Πάρτε βούνετρα (δηλ. νεύρα βοδινά) και δέρνετέ τον, αλύπητα. Κι ύστερα δέστε τον σ' ένα ορθό εύλο, τεντωμένο, και με σιδερένια νύχια να τον τυραννήσετε». Όταν όμως οι κακοί ειδωλολάτρες έκαναν όλα αυτά, ο άγιος Μηνάς έλεγε φωναχτά και άφοβα:

«Σήμερα αποδύομαι τους δερματίους της αμαρτίας χιτώνας και ενδύομαι το φωτεινό ένδυμα της βασιλείας του Θεού».

Και τελικά βγαίνει η απόφαση να αποκεφαλιστεί ο θαρραλέος Μηνάς:

«Μηνάν τον Αιγύπτιον, όστις τους μεγάλους θεούς ύβρισε, προστάσσω να τον αποκεφαλίσετε».

Τον παίρνουν λοιπόν οι στρατιωτικοί, για να τον αποκεφαλίσουν έξω από την πόλη. Ήταν ενδεκάτη του μηνός Νοεμβρίου, του έτους 296 μ.Χ. και τα τελευταία λόγια του αγίου ήταν:

«Μετά τον θάνατό μου, σας παρακαλώ να πάρετε το σώμα μου και να το πάτε στην Αίγυπτο, την ιδιαίτερη πατρίδα μου».

Και ούτως, οι πιστοί και θαυμαστές του αργότερα πήραν τα λείψανα και τα πήγαν στην Αίγυπτο. Κι όταν η κομήλη της Κάτω Αιγύπτου, στη θέση που σήμερα λέγεται Ελ-Αλαμίν, έφτασε στη Μαρεώτιδα λίμνη (δηλ. τόποι του Μηνά) σταμάτησε και οίκοι καταλάβαν, ότι είναι θέλημα του Θεού να ταφούν εκεί τα λείψανα του αγίου Μηνά. Κι απάνω στον τάφο του αγίου, αργότερα ο Μ. Κων/νος έκτισε ένα ναό, προς τιμήν του.

Ήταν οι πληροφορίες και η ενημέρωση, που είχα ως σπουδαστής Εκκλησιαστικής Σχολής για τον μεγάλο και ξεκουστό άγιό του χωριού μας.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΛΕΚΚΟΣ

ΛΟΠΗ Σ. ΛΕΚΚΟΥ

Μια αξέχαστη Δικορφιώτισσα

Στις 30 Οκτωβρίου 1996, απεβίωσε στα Γιάννενα η Λόπη Λέκκου του Σάββα, μητέρα του δασκάλου του χωριού μας Γιάννη Λέκκου και της Νίκης Ιασονίδη, σε ηλικία 92 ετών.

Η κηδεία της έγινε την άλλη μέρα (Πέμπτη, 31 Οκτωβρίου 1996) στο Δικόρφο και κατ' αυτήν μίλησε ο Μ. Λέκκος, λέγοντας τα παρακάτω:

Σεβαστή μου θεία Λόπη! Όλοι οι Δικορφιώτες σήμερα (οι παρόντες και οι απόντες) συμμετέχουμε και συμπαριστάμεθα στο χαμό σου.

Ήσουν μια σπουδαία και υπέροχη Δικορφιώτισσα, που ήσουν αγαπητή και συμπαθής απ' όλους μας στον Κάτω, στον Πέρα και στον Πάνω Μαχαλά απ' το 1904, που γεννήθηκες, μέχρι και τη σημερινή ημέρα του 1996.

Κόρη του υπέροχου Μπασι-Μάνθου και της αξέχαστης και φιλότιμης Γλυκής, γεννήθηκες, μεγάλωσες κι έζησες τα περισσότερα χρόνια της ζωής σου στ' αγαπητό μας Δικόρφο.

Βέβαια παντρεμένη πήγες και στο Βουκουρέστι και Νίκη, που σε φρόντισαν, σε τίμησαν, σε υπηρέτησαν κι σ' αγάπησαν τόσο πολύ ως τώρα, όπως και η Κούλα.

Ήσουν απ' τους λίγους αναπομπεινάντες μέχρι χθες της προηγούμενης γενιάς των γονέων του Δικόρφου. Γι' αυτό σήμερα ήρθαμε να σ' αποχαιρετίσουμε και να σε στείλουμε για τον άλλο, αιώνα κόσμο.

Ερχεσαι μόνιμα κι οριστικά στ' αγαπητό σου Δικόρφο και κάθε χρόνο, από δω και πέρα, θα σε τιμούμε και θα σε θαυμάσουμε, γιατί όλους, ανεξαιρέτως, μας αγάπησες, όλους μας καμάρωνες κι όλους μας συμπαθούσες καθ' όλα τα χρόνια της ενεργητικότητάς σου.

Ήσουν κι είσαι απ' τις Δικορφιώτισσες που σεβόμουν, εκτιμούσα και συμπαθούσα, για την καλοσύνη σου, την ηρεμία σου, την αγάπη σου προς όλους μας, την ανθρωπιά σου και την σωστή και άριστη συμπεριφορά σου μέχρι χθες. Μια Δικορφιώτισσα και Ζαγορίσια, που θα μείνει στη μνήμη μας και στην καρδιά μας για πάντα.

Αφήνεις παιδιά και εγγόνια, γαμπρούς και νύφες υπέροχες και σε λίγο, που θα πάμε στο νεκροταφείο, ν' αγναντέψεις και ν' αποχαιρετήσεις για τελευταία φορά τ' όμορφο και τριόροφο σπίτι σου, στον Κάτω Μαχαλά, τα Γκεσέρια κι όλο το Δικόρφο.

Ο αξέχαστος, ήρεμος και ήσυχος, καλός κι απλός σύζυγός σου Σάββας σε αναμένει και σε αναμένουν κι εμείς όλοι σε αποχαιρετούμε και ποτέ δε σε ξεχνούμε.

Αιωνία η μνήμη, σεβαστή μου κι αξέχαστη θεία. Το Δικόρφο σε τιμά και ποτέ δε σε ξεχνά.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΛΕΚΚΟΣ
31-10-96

ΠΟΙΗΣΗ

Στο συνάνθρωπο

Έλα να κλάψουμε αδερφέ, τον κόσμο την καπάνια,
να ορκιστούμε στη ζωή πως θε να πάμε ενάντια
στους σκοτωμούς, στις συμφορές, στα μίσση και στα πάθη
και να φωνάξουμε μαζί απ' της ψυχής τα βάθη,
ειρήνη, αγάπη και χαρά, όχι για άλλα λάθη.
Να πάφουμε οι πόλεμοι, το κλάμα, η δυστυχία
να λάμψει η χάρη του Χριστού σ' αυτή την κοινωνία.
Να δώσουμε τα χέρια μας κι όλοι μαζί να πούμε:
να σταματήσουν οι διωγμοί, να μην ξαφανισούμε.
Κρίμα είν' αλήθεια άνθρωπε τον τάφο σου να σκάβεις
και με τα ίδια χέρια σου τ' αδέρφια σου να σφάζεις.
Σκέψον και αποφάσισε: Τι θέλεις απ' τα δύο;
Να ζεις μέσ' σε παράδεισο, ή σε νεκροταφείο.

Γιάννης Λέκκος

Άγιος Μηνάς και Δικόρφο

Ένα ερώτημα, που 'ρχεται σ' όλους μας είναι: «Πως το 1778, που ανηγέρθη η εκκλησία του χωριού μας, κυρίως απ' τους έχοντες χρήματα, δόθηκε αυτό το όνομα του αγίου στον ιερό και κεντρικό ναό μας»;

Η απάντηση είναι εύκολη: Την εποχή εκείνη, η πλειοψηφία των μεταναστών του χωριού μας πήγαινε στην Αίγυπτο και κυρίως στην Αλεξάνδρεια και το Κάιρο. Η Αλεξάνδρεια ήταν μια δεύτερη Ελλάδα εκείνης της εποχής (1778) και οι Έλληνες είχαν όλο το εμπόριο και τον πλούτο στα χέρια τους.

Έτσι, οι Δικορφιώτες, που πήγαιναν εκεί (κι έχουμε χωριανούς μας, όπως τους Σταθαίους, που 'φτιαξαν και το Αρρεναγωγείο του χωριού μας, προ του 1912 κι ήταν ως το 1955 ακόμη στο Κάιρο) συγχέντρωναν μεγάλα και σπουδαία ποσά χρημάτων και επανερχόμενοι στο Δικόρφο έφτιαχναν αυτόν

κυρίως τον αιώνα (1720-1880) σπουδαία και παραδοσιακά σπίτια, αλλά κι αυτή τη σπουδαία και παραδοσιακή κεντρική μας εκκλησία, του Αγίου Μηνά. Αφού στην Αίγυπτο άκουγαν πολύ συχνά το όνομά του και τους συγκλόνιζε κυρίως το θρησκευτικό και χριστιανικό έργο αυτού του αγίου, που 'ταν στρατιωτικός κι είχε την τόλμη να επαναστατήσει και να εφαρμόσει τη διδασκαλία του Ιησού.

Η μαζική μετανάστευση των χωριανών μας άλλαξε το 1922 κυρίως (μετά τη Μικρασιατική καταστροφή) και εστράφη προς Ρουμανία και κυρίως προς Βουκουρέστι.

Σε διπλανή στήλη θα διαβάσουμε όλοι μας (όπως κάποτε προ διετίας είδαμε την υμνολογία του Αϊ-Γιάννη, του χωριού μας) το απολυτίκιο του αγίου Μηνά, αλλά και σπουδαίους ύμνους απ' τον Εσπερινό, τον Όρθρο και τους Αίνους του αγίου μας.

Ο ΦΕΤΙΝΟΣ ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΓ. ΜΗΝΑ

Την Κυριακή το βράδυ, 10 Νοεμβρίου 1996, έγινε ο καθιερωμένος Εσπερινός στον Άγιο Μηνά Δικόρφου.

Παρέστησαν άνω των ογδόντα (80) Δικορφιώτες, γιατί και καλή μέρα ήταν και Κυριακή αργία, κι είχαν τη δυνατότητα πολλοί να έρθουν και να παραστούν αυτή την ώρα.

Ήταν μια ακόμη ευκαιρία ανταμώματος των συγχωριανών μας και αναμνήσεων παλαιών βιωμάτων, για τους παλαιότερους από μας.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΛΕΚΚΟΣ
11-11-1996

Μνήμες 28ης Οκτωβρίου 1940 απ' το Δικόρφο

Συνέχεια από την 1η σελ.

νος, κίνη την ώρα.

Οι φαντάροι κι οι αξιωματικοί τους, μας χαμογελούσαν και μας χαιρετούσαν και μας έδιναν γαλέτες, για να φάμε (τότε, που πεινούσαμε).

Κι η Γαλάνω κι η Θεμιλίνα που 'ταν δίπλα μας, μας έλεγαν:

«Παιδιά, αυτοί οι φαντάροι μας πλέον υποχωρούν, γιατί μας χτυπούν τώρα κι οι Γερμανοί. Κι αλίμονό μας τι θα γίνει τώρα...».

Και πράγματι, σε δεκαπέντε μέρες άρχισαν ήδη να περνούν από το Δικόρφο διαλυμένοι πλέον λόχοι και πεινασμένοι στρατιώτες μας, που ζητούσαν φωμί και βοήθεια, για να φτάσουν στα Γρεβενά και στην Κοζάνη, όπως έλεγαν. Κι οι χωρια-

νοί μας έκαναν ό,τι μπορούσαν.

Σε λίγες μέρες πληροφορηθήκαμε ότι οι Γερμανοί μπήκαν και στα Γιάννενα και όλοι τρομοκρατημένοι και απελπισμένοι μέναμε στο Δικόρφο, χωρίς χάρη, χωρίς ελπίδα.

Κι ακολούθησαν τα γεγονότα του '41 και '42, η φτώχεια κι η πείνα το χωριό μας, η απομόνωση και η διπλή σκλαβιά μας, κι όπου να 'ρθει η Αντίσταση και η απελευθέρωση, στις 28 Οκτωβρίου 1944.

Ήταν οι μνήμες και τα βιώματα ενός εξαετούς τότε Δικορφιότη, πο 'χουν σχέση με την ιστορία του Δικόρφου μας κι έχουν συγκλονίσει την ψυχή και την συνείδηση όλων των χωριανών μας. Την ημέρα της 28ης Οκτωβρίου 1940 και τις μετέπειτα.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΛΕΚΚΟΣ

Στις 4 Νοεμβρίου 1996 πέθανε στην Αθήνα η υπέροχη και εξαιρετική χωριανή μας **Τζίλντα Σακελλαρίου**. Κι όλοι οι Δικορφιώτες στενοχωρηθήκαμε και λυπηθήκαμε πολύ, **γιατί ήταν μια σπουδαία γυναίκα του χωριού μας, π' αγάπησε το Δίκορφο, ταυτίστηκε μαζί του (αφού μέχρι και σπίτι δικό της, παραδοσιακό και ανανεωμένο είχε φτιάξει)** και κάθε χρόνο σχεδόν επισκεπτόταν, το καλοκαίρι, το Ζαγόρι.

Ας δούμε όμως λίγα βιογραφικά στοιχεία της **Τζίλντας**. Γεννήθηκε και μεγάλωσε στα Γιάννενα (1950), όπου φοίτησε στο Δημοτικό και στο τότε Γυμνάσιο. Κάθε καλοκαίρι όμως, ανελλιπώς και πάντοτε, ερχόταν στο σπίτι των **Σακελλαράων**, στο Δίκορφο, δίπλα στο **Μπαγαδούλι**, οικογενειακώς,

ΤΖΙΛΝΤΑ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ:

Πάντα θα σε θυμόμαστε

μια και οι γονείς της ήταν ταυτισμένοι με το χωριό μας, όπως κι όλοι οι Σακελλαράοι τότε.

Θυμώμαι τα παιχνίδια της, το διαρκές κι ανθρώπινο χαμόγελό της και την άψογη και τέλεια καθημερινή συμπεριφορά της, μ' όλα τα συνομήλικα παιδιά του χωριού μας.

Κι όταν τελείωσε το Γυμνάσιο, έχοντας όνειρα, επιδιώξεις και σκοπούς για τη ζωή της (σαν καλή μαθήτρια που 'ταν) **φοίτησε στην Ιατρική Σχολή, κι αφού τελείωσε, πήρε την ειδικότητα της αναισθησιολόγου**. Στη συνέχεια παντρεύτηκε κι έκαμε το πολύ καλό παιδί της, το **Βασίλη**.

Θυμώμαι, τα καλοκαίρια, τις ωραίες συζητήσεις της και τις όμορφες, σωστές και σπουδαίες σκέψεις της, που ακούγαμε όλοι στο χωριό. Θυμώμαι ακόμη συχνά, που έλεγε κι επαναλάμβανε στα **Γκεσέρια** και στο **Μεσοχώρι** μαζί μας το λαϊκό τραγούδι: **«Κι όσοι με πίκραναν πολύ, τώρα που φεύγω απ' τη ζωή... όλους τους συγχωράω»**.

Αλλά και ως γιατρός, έδειχνε και απόδειχνε καθημερινά την αγάπη της και τη στοργή της, το ενδιαφέρον της και την αγωνία της για κάθε ασθενή και κάθε πάσχοντα γενικά. Γι' αυτό, και μερικούς Δικορφιώτες, όταν έτυχε ν' αρρωστήσουν, τους βοήθησε η ίδια κατά τον πιο άριστο, τον πιο ανθρώπινο και πιο δυνατό τρόπο.

Γι' αυτό και κατά την κηδεία της, που 'γινε στο Μητροπολιτικό Ναό Ιωαννίνων, παρέστη μέγα πλήθος Γιαννιωτών και Δικορφιωτών (5-11-96).

Αξέχαστη κι υπέροχη μας Τζίλντα! Όλοι οι Δικορφιώτες, αυτή την τελευταία ώρα, σε τιμούμε και ποτέ δε σε ξεχνούμε. Θα σε θυμόμαστε και στα Γιάννενα και στο Δίκορφο κυρίως στο σπίτι του **Παπα-Σταύρου**, που το ανακαίνισες και το ολοκλήρωσες η ίδια, αποδείχνοντας την αγάπη σου την περισσή,

για τους παραδοσιακούς οικισμούς του Ζαγορίου.

Όλων μας η φυσική παρουσία κάποτε θα εξαφανιστεί. Όμως η πνευματική παρουσία ενός ανθρώπου, η διαδρομή του απ' τη ζωή, η σκέψη του, η δράση του, το έργο του και ο λόγος του θα ζουν και θα υπάρχουν, θα μένουν και θα σώζονται εσαεί. Και κάτι απ' αυτά είχε η **Τζίλντα** μας. Κάτι τέτοιους δε ανθρώπους δεν τους σβήνει, ούτε τους μικραίνει ο θάνατος. Αντίθετα, τους δίνει το τέλειο μέγεθός τους κι η λησμοσύνη δε τους αγγίζει και δεν τους πλησιάζει.

Αξέχαστη κι υπέροχη μας Τζίλντα, σε αποχαιρετούμε σήμερα, γραπτά. Κι ευχόμαστε κουράγιο και υπομονή στη μάνα σου και στο παιδί σου.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΛΕΚΚΟΣ

8-11-96

ΑΠΟΦΑΣΗ

Κοινοτικού Συμβουλίου Δικόρφου

Το Κοινοτικό Συμβούλιο Δικόρφου, πληροφορηθέν τον ξαφνικό θάνατο της συγχωριανής μας **Τζίλντας Σακελλαρίου**, συνήλθε εκτάκτως και αποφάσισε τα εξής:

α) Να παραστεί στην κηδεία της, κατά την 5η Νοεμβρίου 1996, στο Μητροπολιτικό ναό Ιωαννίνων.

β) Να καταθέσει στεφάνι στον τάφο της.

γ) Να δημοσιεύσει την παρούσα απόφασή του στο επόμενο φύλλο των «Δ.Ν.».

δ) Τέλος, να τονίσει σ' όλους τους Δικορφιώτες, ότι χάσαμε μια σπουδαία, αξέχαστη και υπέροχη συγχωριανή μας, που τίμησε κι αγάπησε το χωριό μας, όσο έζησε σ' αυτό τον κόσμο.

Δίκορφο 5 Νοεμβρίου 1996
Το Κοινοτικό Συμβούλιο

ΑΠΟΦΑΣΗ

Εξωραϊστικού Συλλόγου Δικόρφου

Το Δ.Σ. του Εξωραϊστικού Συλλόγου Δικόρφου, μόλις πληροφορήθηκε τον αναπάντεχο θάνατο της εκλεκτής και αξέχαστης Δικορφιώτισσας **Τζίλντας Σακελλαρίου**, εξέφρασε τη λύπη του και αποφάσισε ομόφωνα:

α) Να παραστεί το Δ.Σ. του Συλλόγου μας στην κηδεία της συγχωριανής μας.

β) Να καταθέσει στεφάνι.

γ) Να μνημονεύσει στην επόμενη Γενική του Συνέλευση τη **Τζίλντα Σακελλαρίου** (που 'ταν απ' τα πιο αξιόλογα μέλη του).

δ) Να δημοσιεύσει το παρόν κείμενο στα «Δ.Ν.»

ε) Να εκφράσει τα συλλυπητήριά του στην εκλεκτή μητέρα της θανούσας και στην αδελφή της.

Δίκορφο 5 Νοεμβρίου 1996
Το Δ.Σ. του Συλλόγου

ΔΩΡΕΑ

Οι συμμαθήτριες του τέως Εξαταξίου Γυμνασίου Θηλέων Ιωαννίνων αντί στεφάνου καταθέτουν σεβαστό χρηματικό ποσό στη Μονή Δουραχάνης εις μνήμην της αγαπημένης Τζίλντας Σακελλαρίου.

ΕΙΣΦΟΡΕΣ ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

	Δρχ.
Σακελλαρίου Λάζαρος	5.000
Σορβάκος Γιώργος	5.000
Στάθης Γιάννης	5.000
Στάθης Στασούλης	5.000
Λέκκου Αλίκη	5.000
Κυριακοπούλου Μαρίκα	3.000
Λέκκου Σοφία	5.000
Στάθης Ντίνος	2.500
Στάθης Δημήτρης	2.500

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

- Αγόρι απέκτησαν η Πίτσα Λέκκου και ο Μιχάλης Χρυσοστομίδης. Να ζήσει!
- Θλίψη σ' όλους μας προκάλεσε ο άδικος και τραγικός χαμός της Τζίλντας Σακελλαρίου. Τα θερμά μας συλλυπητήρια σ' όλους τους συγγενείς της.
- Στα Γιάννενα πέθανε και κηδεύτηκε στο χωριό η Πηνελόπη Λέκκου. Τα συλλυπητήριά μας στους συγγενείς της.
- Το πτυχίο της Νομικής πήρε η Μίνα Παπαϊωάννου. Καλή σταδιοδρομία!

Δ. Π.

ΣΤΟ ΔΙΚΟΡΦΟ ΖΑΓΟΡΙΟΥ ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΜΕΝΑ ΔΩΜΑΤΙΑ

(Β' κατηγορίας)

Γ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΖΑΓΟΡΙΣΙΑ ΚΟΥΖΙΝΑ

Χαρείτε τις διακοπές σας στο μαγευτικό και παρθένο περιβάλλον του χωριού μας.

Κοινότητα: 0653 61.226
ΤΗΛ. Ξενώνα: » 61.470
Αθήνα: » 99.23.585